

שיחת השבוע

חב"ד
צעירי
אגודת
חב"ד

876 סניפים,
בתי חב"ד,
ברחבי הארץ

ספרים חדשים

■ עצות בנפשי

מאת הרבי מליובאוויטש
בהוצאת העורך

ליקוט משיחותיו ומאגרותיו של הרבי
בהיבטים הקשורים לאתגרים נפשיים
וחינוכיים ולרפואת הנפש, בעריכת יעקב
טוויט. 400 עמ'. טל' 03-9600770.

■ רמב"ן על פירוש רש"י

בעריכת הרב משה פיליפ
בהוצאת המחבר

הספר חושף את הקשר העמוק בין פירוש
רש"י לפירוש הרמב"ן, ומוכיח שפירוש
רש"י משמש ציר מרכזי בפירושו של
הרמב"ן. 800 עמ'. הפצה: ספרייתי (האחים
גיטלר), טל' 03-5792612.

■ הנהגות בחינוך

מאת הרב יורם אברג'ל
בהוצאת קול רינה

ליקוט מקיף של הנהגות בחינוך הילדים,
מתוך משנתו של הרב אברג'ל, בשפה שווה
לכל נפש. 324 עמ'. טל' 08-6381000.

■ אור חסידי בחושך הסובייטי

מאת ר' יחזקאל ברוד
בהוצאת המשפחה

מהדורה חדשה של הספר המתאר
את קורות חייו של ילד ובחור ישיבה
הלומד תורה במחתרת בכרית-המועצות,
והנכלא בכלא בשל כך. מומלץ למבוגרים
ולנוער כאחד. 222 עמ'. הפצה ראשית:
sfarim.shop.

כל עלוני חב"ד

אצלכם בוצאפ כבר ביום חמישי

זמני השבוע

ירושלים	תל-אביב	חיפה	בארשבע	אילת	ניו-יורק
16:08	16:29	16:16	16:31	16:34	16:23
17:27	17:28	17:26	17:30	17:34	17:27

שבת, ישראל,
קרם והזמנים

להיגייס טעם יהודי KEDEM

PRODUCT OF USA

לא לרעות בשדות זרים

אחד הביטויים להתבוללות התודעתית הוא הרצון לשלב את חגי הגויים בחגים שלנו. רבים כבר אינם קולטים עד כמה זה מופרך ואבסורדי

אור החג שלנו. נר ראשון בתל כודנה, סוריה, עלידי גדוד 890,

מקומם וצורם לא פחות מאשר מצב שבו בני
משפחה מתכנסים לציין את חתונת הזהב של
הוריהם, ומישהו מציע לשלב בחגיגה גם את יום
הנישואים של השכנים...

אותו אבסורד הוא הניסיון לתחוב את החג
הרוסי - 'נובי גוד' - לתוך ההווה שלנו.
השלטון הקומוניסטי ניתק מיליוני יהודים
מדתם ומשורשיהם, ובעקבות זאת נגררו לאמץ
את התרבות הרוסית ואת חגי העם הרוסי. אבל
עם העלייה לארץ ישראל זה הזמן לחזור לעולם
המושגים היהודי, לנטוש את החגים הזרים
ולחגוג במלוא השמחה והחוויה את החגים
שלנו.

חוליה ברציפות היהודית

ההתבוללות הרוחנית היא העומדת גם
מאחורי ההתנכרות לחבלי ארץ. כאשר מתנתקים
מהזהות היהודית ומההיסטוריה היהודית, מדוע
לא להינתק מחלקי ארץ ישראל ההיסטוריים.
אם אין מרגישים מחויבות למסורת הדורות,
אלא יוצרים עם חדש וזהות חדשה, אפשר
להסתפק בתל-אביב.

הזהות היהודית יקרה לנו, ועלינו להיות
ערים לסכנת הטשטוש והתלישות. מחובתנו
לדאוג לחיזוק הזהות היהודית המקורית
ולהבנת חשיבותה, כדי שכולנו נהיה עוד חוליה
ברציפות היהודית, המתחילה באברהם יצחק
ועקב, ועוברת דרך יציאת מצרים ומתן תורה
אל הכניסה לארץ ישראל, שני בתי המקדש,
הגלויות שגלינו, ועד הגאולה האמיתית והשלמה
במהרה בימינו.

המושג 'התבוללות' נתפס
בעבר כסכנה לקיום היהודי
וכאסון למשפחה שאחד
מבניה ובנותיה התחתן עם בן/בת
זוג לא-יהודים. הנתונים על שיעורי
ההתבוללות במדינות העולם היו
פוצעים את הלב היהודי, ומעוררים
תחושות כאב עמוקות על המוני
צעירים וצעירות שאובדים לעם
ישראל ונטמעים בקרב העמים.

ואולם ככל שחלפו השנים דעכה
אט-אט חומרתה של ההתבוללות.
יהודים רבים כאילו התרגלו לראות

בה חלק ממציאות החיים בעולם המודרני,
ובפרט כשגברו המגמות שמעמידות את הפרט
מעל הכלל ומטשטשות את חשיבותו של העם
ואת תחושות השייכות אליו.

יש לנו החגים שלנו

תודה לה', שיעורי ההתבוללות בארץ קטנים
לאין ערוך מבעולם הרחב, אבל זה בעיקר מפני
שהרוב המכריע כאן הוא יהודי, ומטבע הדברים
יש יותר סיכויים שיהודים יתחתנו עם יהודים
ולא עם גויים. אבל אם נבחן את התודעה בדבר
חשיבות השמירה על הרציפות היהודית ושלילת
ההתבוללות, נגלה שהמצב בארץ רחוק מלהרנין
את הלב.

התקשורת, הספרות, מוסדות התרבות,
האקדמיה וכו' משדרים כל הזמן מסרים של
'שוויון' ושל הפלת המחיצות שבין העמים. יש
גורמים הפועלים בדרכים מגוונות לדחיקת
המילה 'יהודים' ולהחלפתה ב'בני-אדם', כי
בימינו זה לא 'פוליטיקלי קורקט' לדבר על
'יהודים'. רבים מבני הדור הצעיר אינם מבינים
את משמעותה של הזהות היהודית. נישואין עם
לא-יהודים אינם נראים להם דבר נורא. המילה
'התבוללות' אינה מעוררת בליבם דאגה. הרי
'כולנו בני-אדם', ומה זה משנה יהודי או לא-
יהודי.

למרבה הצער יש גורמים המובילים
להתבוללות תודעתית, ואחד הביטויים לכך
הוא הרצון לשלב את חגי הגויים בחגים שלנו.
הבעיה היא שרבים בציבור כבר אינם קולטים
עד כמה זה מופרך ואבסורדי. אבל באמת זה

הבכי של יוסף הרגיע את יעקב

כאשר יעקב אבינו ובניו יורדים למצרים ויעקב רואה את יוסף הוא אומר: "אֲמוֹתָהּ הַפַּעַם, אַחֲרֵי יְאוֹתֵי אֶת פְּנִיָּהּ, כִּי עוֹדָךְ הִי". לכאורה אמירתו זו אינה מובנת, שהרי עוד בהיותו בארץ ישראל התבשר יעקב ש"עוד יוסף חי", ומה התחדש אצלו בראותו את יוסף בבואו למצרים, שלכן אמר "אמותה הפעם"?

אלא שבתחילה יעקב שמע שיוסף הוא ה'משנה למלך', המנהל מדינה שלמה, המספקת תבואה לכל הארצות שסביבה – 'עסק' ענק, המגלגל מיליארדים. הוא ידע שאיש במצרים "לא ירים את ידו ואת רגלו" בלי אישורו. ואולם עדיין אין הוא יודע אם יוסף 'חי' במובנים שנקראים אצלו, אצל יעקב, חיים, או שמצרים חלילה השפיעה עליו.

מצרים לא שינתה אותו

אבל אחרי שהוא פוגש פנים אל פנים את ה'משנה למלך', באופן ש"יפיל על צַנְאָרָיו, וַיִּבְכֶּה

תפילה, ושולח לשם את ילדיו – אפרים ומנשה – שילמדו ויתפללו ויגדלו כמו שהיו מתחנכים אצל יעקב אביו.

ואז מתגלה שירידתו של יוסף למצרים היא בעצם עלייה, שמטרתה "לְהַחִיית עַם רַב", ולהכין מקום שאליו יוכלו יעקב ובניו לבוא בשנות הרעב.

צעקת הנשמה

ההוראה מכך: נשמת כל יהודי יורדת מתחת כיסא הכבוד ל"בירא עמיקתא" – לגוף גשמי ולנפש בהמית, ואחר־כך נשלחת לגלות בתוך גלות, כאשר האדם יוצא מכותלי הישיבה ומושלך לעולם המעשה והחולין. צועקת הנשמה: מה רוצים ממני?! אני רוצה ללמוד תורה ולקיים מצוות!

התשובה היא שבעומק הדברים אין זו ירידה לגלות אלא להפך – "להחיות עם רב". אם בפנימיותו היהודי 'חי' עם בית המקדש, ועד שגופו מזיל דמעות על מה שעתידי לקרות לבית המקדש בעוד כך וכך שנים – סימן שהירידה למצרים היא בעצם עלייה.

(תורת מנחם, כרך מב, עמ' 21)

לא תזכורת סמלית

אמנם יוסף עצמו מרגיש ש"נִשְׁנִי אֲלֵקִים אֶת כָּל עַמְלִי וְאֶת כָּל בֵּית אָבִי", ואולם שכחת העבר הייתה רק באשר להיבטים החיצוניים של חייו הקודמים בבית אביו. את הפנימיות יוסף לא שכח; ולא דיי שעשה לעצמו תזכורת סמלית, בדמות 'טקס זיכרון' לעיירה הקטנה שמעבר לים שממנה בא, אלא במצרים הוא מייסד ישיבה ובית

אמרת השבוע

'יום המיתה' של היצר

רבי משה מקוברין היה מדגיש תמיד את חשיבותה של השמחה ואת הצורך להתרחק מכל שמץ של עצבות. פעם אחת שאלוהו: איך אפשר לשלול את העצבות, והרי אמרו חז"ל, שאחת הדרכים לנצח את יצר הרע היא עלידי שמזכירים לו את "יום המיתה", וכאשר אדם חושב על יום המוות ודאי שזה משרה עליו עצבות.

השיב הצדיק:

"מי מחייב אותנו לפרש שהכוונה היא ליום המיתה כפשוטו. להפך, צריך להזכיר ליצר הרע את 'יום המיתה' שלו – את יום ביאת המשיח, שבו יעביר הקב"ה את רוח הטומאה מן הארץ. כשהיצר מפתה את האדם לתאוות העולם הזה, צריך להזכיר לו שעוד מעט היצר 'מות' עם כל תאוותיו. הזכרת ביאת המשיח לא זו בלבד שאינה גוררת עצבות אלא מביאה שמחה גדולה ביותר".

בדרך ממצרים

מן המעיין

אין קמת, אין תורה

"אל תרגזו בדרך" (בראשית מה, כד). רש"י מפרש: "אל תתעסקו בדבר הלכה". יעקב לא ציווה על כך כשיצאו למצרים, משום ש"אם אין קמת אין תורה", וכשהלכו למצרים מחוסר קמת ומחיה, ידע יעקב שלא יתעסקו בדבר הלכה. אבל בשובם, כשהם טעונים מזון וכל טוב, היה יוסף צריך להזהירם שלא יתעסקו בדבר הלכה.

(כתב סופר)

הכנסת התורה לריב

על הפסוק "כי שמעתי אומרים נלכה דותינה", אומר רש"י: "לבקש לך נכלי דתות שימיתוך בהם". כלומר, עלי־פי דין רצו לשפוט אותו למוות. לכן אמר להם יוסף "אל תרגזו בדרך" – אל תתעסקו בדבר הלכה; אל תכניסו בריבכם דיני תורה והלכה כמו שעשיתם אז כאשר אליי.

(מגנזנו העתיק)

לא להיחפז

"אל תפסיעו פסיעה גסה" (רש"י). אל תעשו צעדים נחפזים. אל תהיו קלי דעת בהכרעותיכם, כמו אז, במכירת יוסף.

(הדרש והעיון)

כסומא בארובה

חז"ל (שבת קיג) אמרו: "פסיעה גסה נוטלת אחד מת"ק ממאור עיניו של אדם". דברים הנעשים מתוך פזיזות, בלי יישוב הדעת, מאפילים את מאור עיניו של אדם; אין הוא רואה את המצב

ותועה כסומא בארובה.

(מגנזנו העתיק)

תרתי דסתרי

"ויגידו לו לאמור, עוד יוסף חי וכי הוא מושל בכל ארץ מצרים, ויפג ליבו כי לא האמין להם" (בראשית מה, כו). חי הוא אדם שהוא צדיק, ויעקב התקשה להאמין שיוסף הוא גם מושל וגם צדיק – מעין תרתי דסתרי.

(רבי מנחם מענדל מקוצק)

רמזי היין והחמורים

"נושאים מטוב מצרים" (בראשית מה, כד). רש"י מפרש: "מצינו בגמרא ששלח לו יין ישן, שדעת זקנים נוחה הימנו". המפרשים כתבו שהיין ששלח יוסף לאביו רומז ל"ינה של תורה" שזכו לו ישראל עלידי גלות מצרים. לפי זה יש לומר שהחמורים שנשאו את היין רומזים שאדם חייב לקבל עליו עול תורה כחמור למשא. זהו מה שנאמר "אוסרי לגפן עירה" – כדי לזכות ל"ינה של תורה" צריך אדם להיות כחמור למשא.

(אור התורה)

רמז לחג הפסח

היין ששלח יוסף יש בו רמז לארבע הכוסות של חג הפסח, ומה שנאמר "בר ולחם ומזון", שלושה לשונות אלו רומזים לשלוש מצות שעורכים בליל הסדר. יוסף רמז לאביו שבסופו של דבר ייצאו ישראל ממצרים ויחגגו את חג הפסח במצה וביין.

(רבי לוייזחק שניאורסון)

לוח יומי ללימוד הרמב"ם כתקנת הרבי מליובאוויטש

יום בשבוע	ש"ק ד' טבת	א'	ב'	ג'	ד'	ה'	ו'
ג' פרקים ליום	הל' שלוחין ושותפין פרק ח"י	הל' עבדים פרק א"ג	פרק ד"ו	פרק ד"ט	הל' שכירות פרק א"ג	פרק ד"ו	פרק ד"ט
פרק א' ליום	הל' תומאת צרעת פרק ג	פרק ד	פרק ה	פרק ו	פרק ז	פרק ח	פרק ט

מעוניינים לקבל את השיעור לנייד מידי יום? שלחו הודעת ווטסאפ למספר 0587554144 • להאזנה לשיעור בג' פרקים חייגו: 03-3062770

תפילין ומזוזות קונים בבית חב"ד

עם כשרות ואיכות של 'תו פיקוח חב"ד'
לרכישה פנו לבית חב"ד באזור מגורכיכם
או באתר: chabadisrael.co.il

בדקת פרשת

**עברת את גיל 60 ורוצים
להתחיל לקבל קצבה?**

גפן בסד בשיתוף **מגדל** מעניקה
לכם ייעוץ תכנון פנסיוני ללא עלות
בשווי אלפי שקלים, שיעזור לכם
לפרוש בראש שקט.

לא פורשים לפני שבדקים!

077-4447770

צריך לעשות הכל שיהיה בסדר
גפן בסד
ביטוח ופנסיות למגזר החרדי

גאולה פדיה

מנחם ברוד

יהודה ויוסף מתאחדים

תלמוד ומעשה. הזוהר מפרש את הפסוק "ויגש אליו יהודה" שכאן נוצק היסוד להתחברות בין שני כוחות מרכזיים - כוח שמיוצג ביהודה וכוח שמיוצג ביוסף. בתורת החסידות מוסבר שיוסף מייצג את התלמוד (לימוד התורה) ויהודה את המעשה (קיום המצוות). לכן בזמן הזה יוסף עומד למעלה מיהודה ("ויגש אליו יהודה"), שכן עכשיו "תלמוד גדול" (קידושין מ.ב); ואולם לעתיד לבוא תתגלה מעלת המעשה, ואז יהיה "מעשה גדול", ולכן יהודה יעמוד למעלה מיוסף - "ועבדי דוד מלך עליהם" (יחזקאל לז.כד).

כיום הגדלות של התלמוד היא בהיותו "מביא לידי מעשה", אבל לעתיד לבוא לא יזדקקו ללימוד כדי לקיים את המעשה. הקב"ה יעביר את רוח הטומאה מן הארץ, והאמת האלוקית תהיה חלק מן המציאות הטבעית. דברים שכיום צריכים לצוותנו עליהם, יהיו ברורים אז מאליהם, כדברים פשוטים וטבעיים (ראו לקוטי שיחות כרך כה, עמ' 263).

המדרש מתאר זאת כאילו האילנות עצמם יזעקו שלא ישקו אותם ולא יטפלו בהם בשבת, והתאנה תקרא אל האדם שלא ילקטנה בשבת. כלומר, יהיה ברור, בדרך הטבעית והפשוטה ביותר, שאי אפשר לעבור על איסורי התורה ושצריך לקיים את מצוותיה. החושים הטבעיים ינחו את האדם לשמור את מצוות התורה. לכן יהיה אז שילוב מלא בין יהודה ויוסף: עם התגלות גדולתו של המעשה לא יהיה עוד התלמוד דבר נפרד מן המעשה, אלא הם יתעלו ויהיו דבר אחד - שלמות אחת.

הרב חיים הבר

טעימה מהרמב"ם

מי עושה טובה למי?

"ארבעה שומרים נאמרו בתורה, ושלשה דינים יש להם, ואלו הן הארבעה שומרים: שומר חנם, והשואל, ונושא שכר, והשוכר" (התלכות הלכות שכירות)

הוא פטור מן הכול, וכל נזק שיארע הוא מכיס בעל הממון; ושואל, שהתועלת כולה שלו, ובעל הממון הוא הגומל אותו - חייב בכול, וכל הנזקים המתחדשים הם מכיס השומר.

"אבל נושא שכר והשוכר, כל אחד משניהם - רצוני לומר השומר ובעל הממון - משתתפים בתועלת, ולזה נחלקו הנזקים בין שניהם: מה שיבוא מנזק מפני מיעוט השמירה הוא מכיס השומר.... והנזקים שאין תחבולה למונעם.... הם מכיס בעל הממון."

לפי זה נבין מדוע הרמב"ם מחבר את דיני שומר חנם לשואל בהלכות הבאות (הלכות שאלה ופיקדון), משום שלשניהם מכנה משותף - זו בעצם גמילות חסדים.

לארבעת סוגי השומרים יש שלושה דינים: בקצה האחד עומד שומר חנם, שפטור מהכול; בקצה השני השואל, שחייב בכול; ובתווך שומר שכר ושוכר, שחייבים בגניבה ואבידה אך פטורים במקרה של אונס. אמנם גם שומר חנם מתחייב לשלם אם פשע, אך זה כ'מזיק', לא כ'שומר' (רמב"ם הלכות שכירות ב.ג.).

מה טעם הבדלי הדינים?

בחיבורו 'מורה נבוכים' (חלק ג, פרק מב) הרמב"ם מסביר בטוב טעם שהנימוק נעוץ בשאלה מי עושה טובה למי - השומר לבעל הממון או בעל הממון לשומר:

"שומר חנם, שאין תועלת לו כלל בזה העניין, ואמנם הוא גומל חסד -

נכתב ע"י הרה"ג הרב יקותיאל גרין ע"ה מחבר באור 'משכיל לאיתן' לתניא

"היום ברניא"
הסבר השיעור היומי של התניא
אצלן בטלפון

להצטרפות במייל Hayombatanya@gmail.com או בטל 054-6398851

סודו של הנר בחדר הסגור

תומתו מגדול ועד קטן. הלוא המלאך דיבר עימו מתוך האש, ממש כמו משה רבכם".

"דע לך, אדוננו האימאם", השיבו היהודים, "כי גם משה רבנו לא האמינו בו היהודים עד אחרי ששהה בהר ארבעים יום וארבעים לילה, ולא אכל ולא שתה. אם נאצר יעשה כן, נאמין בו גם אננו". "צודקים היהודים!", אמר האימאם וקרא מייד לנאצר.

"אני מוכן לעשות כן", הצהיר הקאדי. האימאם הורה להכניסו לחדר נעול למשך ארבעים יום ולראות אם יצליח במשימה. "אני צריך שולחן וכיסא ואקח איתי נר וקוראן", אמר נאצר.

למחרת נכנס נאצר לחדר הסגור. הוא לקח עימו ספר קוראן ונר שעווה גדול ועבה מאוד. איש לא ידע שבתוך הנר הטמין מזון מרוכז, שיוכל לספק את צורכי קיומו במשך ארבעים יום. "התפללו לאלוהיכם שיציל אותי ואתכם מהצרה הזאת", ביקש האימאם מהיהודים, והללו הכריזו על ימי צום ותפילה.

חלפו עשרה ימים. האימאם ניגש אל החדר, ונחרד לשמוע מתוך החדר את קולו של נאצר. כשחלפו עוד עשרה ימים והתברר שהקאדי חי, לא ידעו האימאם והחכמים היהודים את נפשם מבהלה.

ביום השלושים ושלושה החליט האימאם לבדוק מקרוב את מעשיו של נאצר. הוא הציץ מבעד חור המנעול וראה את נאצר מוציא דברי מאכל מתוך נר השעווה וסועד את ליבו.

"גיליתי כי הקאדי הוא שקרן עלוב", ביישר האימאם בשמחה ליהודים. "מפלתו קרובה מאוד".

ביום הארבעים התכנס ההמון מחוץ לארמון. כשנאצר יצא מהחדר בריא ושלם, הריעו לו האנשים בהערצה.

"אדוננו האימאם", אמרו היהודים לאימאם, "בטוחים אנו שנאצר הערים עליך ואכל בסתר בימים שבהם שהה בחדר", השיבו היהודים.

"כיצד אתם מעיזים להטיל ספק בדבר?!", רעם קולו של האימאם. "הלוא במו עינינו ראינו את נאצר נכנס לחדר ובידו ספר קוראן ונר שעווה בלבד!". בעודו מדבר תפס האימאם בחמת זעם את נר השעווה והטיח אותו בקרקע.

הנר נשבר והסוד נתגלה. שרידי המזון שהחביא נאצר נחשפו לעין ההמון. "עשו לו כטוב בעיניכם", הורה האימאם ליהודים. סעיד דאוד, צעיר יהודי, ניגש אל נאצר והרג אותו לעיני כל הקהל. מאז פחדו הערבים להציץ ליהודים.

(על פי 'מעשה הגדולים', 'עדות מספרות')

הנר נשבר והסוד נתגלה. ארמון האימאם בצנעא

בחצות הלילה שלח
האימאם בחשאי לקרוא
לנכבדי היהודים ורקם
איתם תכנית הצלה.
"מחר אזמן אתכם אליי
ואדבר אליכם קשות,
אך אל תפחדו",
אמר להם

בבוקר קרא האימאם ליהודים. הוא הטיח בהם דברים קשים וציווה עליהם לקבל את דת האסלאם. "אם לא תקבלו עליכם את האסלאם,

"גם אני וגם אתם בצרות צרורות", לחש האימאם לחכמי היהודים. "התפללו היטב, עליי ועליכם, כדי שנצליח לצאת מהצרה שהתרגשה עלינו בחוכמה ובהצלחה".

זה קרה בצנעא שבתימן. הימים ימי שלטונו של אימאם שיחסו ליהודים היה טוב, והוא כיבד והעריך מאוד את אמונתם. ואולם חיבתו ליהודים הייתה לצנינים בעיניו של אחד משריו, נאצר אלדין, ששימש גם קאדי.

נאצר היה בעל ידע במעשי אחיזת עיניים, ומוסלמים רבים האמינו כי הוא ניחן בכוחות עליונים. הוא אהב לחולל 'אותות' שונים, כאילו אש יוצאת מבין אצבעותיו וכדומה. כך נהפך ל'קדוש' שבכוחו כביכול לחולל מופתים.

כשהרגיש כי בשלה השעה, הקים בימה גדולה בחצר המסגד. ביום שישי הזמין את ההמון לצפות בו. הוא יצר פעלול של אש שנדלקה פתאום סביב הבימה. "אל תחששו. זה המלאך גבריאל שירד אליי באש לדבר עימי", הרגיע את ההמון המבוהל.

ואז שינה הקאדי את קולו והחל להשמיע דברים, כאילו המלאך מדבר אליי: "שמע נא, התגליתי אליך כדי להודיעך כי עליך לאסוף את כל היהודים ולהכריח אותם לקבל עליהם את דת האסלאם. אם יסרבו, עליך להשמידם".

בשלב זה ה'מלאך' פנה כביכול אל הקהל ואמר: "מהיום נאצר אלדין יהיה לכם לאב. על כולכם לציית לדבריו, ולא – אש תשרוף אתכם. ואם מלכם לא יקבל את דבריו של נאצר – הרגו אותו ונאצר ימלא את מקומו".

בתום הדברים דאג נאצר לכבות בבת אחת את האש, לעיני ההמון שצפה פעור פה במחזה. "שמעתם את דברי המלאך?", שאל את ההמון.

"שמענו וכן נעשה", השיבו האנשים וקדו לפניו.

כאשר שמע האימאם את מה שאירע בחצר המסגד, הבין מייד כי זו תרמית, ואולם ההמון שנאצר קנה את אמונו הציב לאימאם אולטימטום כי עליו לשמוע בקולו של 'הנביא', ושם יסרב – יומת ותתבצע הפיכה. "ודאי שאשמע בקול הנביא", הודיע האימאם. "גם היהודים לא יעזו להמרות את פיו. ואם יסרבו – ייהרגו".

דברי האימאם מילאו את לב היהודים חרדה. בחצות הלילה שלח האימאם בחשאי לקרוא לנכבדי היהודים ורקם איתם תכנית הצלה.

סובלים מאקזמה / פסוריאזיס / גרד שלא עובר / יובש / מחלות עור אחרות?
האם שמעתם על הפטנט הישראלי מיביום?

די לסבול! יש פרוביוטיקה חדשנית לעזור!

שירות לקוחות: 058-5554181 • להזמנות באתר: www.mibiome.co.il

חדש! ניתן למצוא באתר גם קרם פנים וצוואר להדגת העור וצמצום קמטוסים, פורמולה טבעית המשמרת את המיקרוביום הבריא של עור הפנים והצוואר.

לרשימת בתי מרקחת וחנויות טבע ברחבי הארץ: mibiome.co.il/points-of-sale

קפה של שבת בבוקר
בנועם...

אין כמו להתפנק בשבת בבוקר עם קפה
רוותח לצד העוגה של שבת. התחדשו עם
נועם 2 ותיהנו משפע של מים חמים וקרים,
בטכנולוגיית שבת מתקדמת ולמהדרין.

מוקד הזמנות:

077-2304757

מבית אפיקים שבת

רציתי לשאול

עם הרב משה מרינובסקי
מנהל בית חב"ד בכפר דניאל, עורך וסופר

בעלי קונה כל הזמן ספרים חדשים, ואני אומרת לו שקודם כול יקרא את הספרים שכבר יש בבית.

שמתפתחים בתחום הספר התורני.
בשנים האחרונות יש יכול מרשים של
ספרים חדשים, שלא היו בעבר.

יש לנו כיום ספרי הלכה חדשים,
שדנים בשאלות הלכתיות שהתעוררו
בעקבות ההתפתחויות הטכנולוגיות
והשינויים בתנאי החיים. יש ספרי
חסידות חדשים שיוצאים לאור בפעם
הראשונה מכתבי יד. מופיעים ספרי
ביאורים וספרי עזר, שמנגישים את
הלימוד וההבנה בספרי יסוד, ויש גם
עושר של סיפורת ועוד ספרים טובים
ומועילים במגוון תחומים. מי שכבר יש
ברשותו מבחר של ספרי יסוד ויש לו
אפשרות להוסיף עוד ספרים, מומלץ
לו בהחלט להשיג את הספרים האלה
וליהנות מהטוב המצוי בהם.

בין כך ובין כך, ברור שאין מקום
לפגוע בשלום הבית על רקע זה וכבר
אמר שלמה המלך, החכם מכל אדם,
כי תורתנו הקדושה "דרכיה דרכי נועם
וכל נתיבותיה שלום".

שניכם צודקים... אין ספק שספרים
נועדו ללמוד בהם ולא שיהיו מונחים
על המדף בלי שימוש. תוספת ספרים
בבית אמורה להביא תוספת בלימוד
תורה.

הרבי קבע את ה' בטבת, יום הניצחון
ב'משפט הספרים', ליום ראוי לקניית
ספרים ולהרחבת ספריות תורניות
פרטיות וציבוריות, אך הרבי הדגיש
שהעיקר הוא ניצחון הספרים עצמם,
במובן של תוספת וחזקת בלימוד
בספרים.

עם זה, יש חשיבות רבה לעצם
הימצאותם של ספרי קודש רבים בבית.
אחד מעשרת 'מבצעי המצוות' של הרבי
הוא 'בית מלא ספרים'. זה סממן מובהק
של בית יהודי, שמתנהל באווירה
התורנית הנושבת מארון הספרים.

אכן, בהחלט ראוי ללמוד את
הספרים שכבר קיימים בבית, אבל
אייאפשר להתעלם מהחידושים

הלכה למעשה

הרב יוסף גינזבורג
רב אזורי, עומר

עשרה בטבת בערב שבת

סליחות בשחרית, וקוראים בתורה 'ויחל'
בשחרית ובמנחה, והאשכנזים מפטירים
במנחה, כבכל תענית.

כמה פוסקים כתבו שביום התענית
(חוץ מתענית אסתר) אסור לשמוע כלי
נגינה, ודין זה תקף גם בערב שבת אחר
חצות היום.

יש להקדים את תפילת מנחה בכרבע
שעה מהזמן הרגיל, בשל קריאת התורה.
אם כבר הגיעה השקיעה וטרם התפללו,
יש לזרז את קריאת התורה וחזרת הש"ץ
ולסיימן קודם צאת הכוכבים. בתפילה זו
אומרים 'עננו', אבל אין אומרים תחנון
ולא 'אבינו מלכנו'.

גם הנהוגים שלא לעשות קידוש בליל
שבת 'בשעה השביעית' (בארץ ישראל:
מ-17:40 עד 18:40) מקילים הפעם לקדש
מייד כשחוזרים הביתה, גם בתוך הזמן
הזה. אבל מנהג חב"ד להחמיר בזה, ואם
לא הספיקו לעשות קידוש קודם 17:40,
ממתינים עד 18:40.

מקורות: אבודרהם הל' תעניות עמ' רפד. ב"י לטור
או"ח סי' תקנ. שו"ע אדה"ז סי' רמט סי"ב. לקוטי שיחות
חט"ו עמ' 420 וחכ"ה עמ' 447. וראה שלחן מנחם ח"ב
ט"ז ס"ס קסא.

שאלה: מה הם דיני צום עשרה בטבת כשהוא חל ביום שישי?

תשובה: על-פי כללי הלוח העברי,
הצום היחיד שיכול לחול ביום שישי
הוא עשרה בטבת. אם צום חל בשבת,
צמים רק ביום הכיפורים, ואילו צומות
אחרים (צום גדליה, י"ז בתמוז ותשעה
באב) נדחים ליום ראשון (ותענית אסתר
מוקדמת ליום חמישי).

רבי דוד אבודרהם כתב שאפילו אם
היה עשרה בטבת חל בשבת לא היו
יכולים לדחותו, מפני שנאמר בו (יחזקאל
כד, ב) "בַּעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה", כמו ביום
הכיפורים. וכתב עליו הבית יוסף "ולא
ידעתי מנין לו זה". בטעם הדבר פירש
הרבי מליובאוויטש, שיום זה, שבו נאמר
שם "סֵמֶךְ מֶלֶךְ בְּכָל אֶל וְרוּשָׁם", היה
התחלת וסיבת כל המאורעות, עד הבקעת
העיר, חורבן בית המקדש והגלות.

גם כשהצום חל ביום שישי חלים כל
דיני התענית וחייבים להשלימה עד
צאת הכוכבים (ב"א: 17:21). מתפללים

מחלקת המודעות (ב"ב) של 'שיחת השבוע':

טל' 053-3166532 • דוא"ל: m3166532@gmail.com

תקציר: בעזרת הספסל הילדים חוסמים את הדלת בחרפה הישנה וכולאים את יוליוס בתוכה לנצח. האמנם?

סריקות ביבנה

"גדעון! מונבז!", לקח בניהו את הענינים לידים. "אם בקולי תשמעו, לא תצאו מפתח בית המדרש עד בקר! את לחמכם נביא לכם אנחנו הנה, וגם בפילה לא תלכו למעונכם, כי אם פה תניחו את ראשכם. גם אני אשאר עמכם ועוד מי שירצה מן החברים, ואת פתח בית המדרש ננעל, עד בוא השומר בבקר. וגם מחר נעשה כן! אולי יתיאש הנבל וילך לו לדרכו".

הצעתו של בניהו נתקבלה. התלמידים השקיעו עצמם בלמוד, והיום חלף ללא אירועים מיוחדים. השנה על ספסלים בבית המדרש כבר היתה נעימה פחות. בבקר קם גדעון בהכרזה כי אין צדק שבמקום שישב הרשע בקלא, יהיו הם אסורים בבית הסהר...

*

"הכה נצא בחבורה גדולה, כפי שהציע בניהו, ונבדק ברחובות יבנה ונראה, הלוא יתכן כי כבר התיאש יוליוס ונטש את העיר זה כבר, ואז לשוא נמשיך לחנם להשומר מפניו!".

אחרי יומה לאור גרות בלבד, נעימה היתה היציאה לאור הבקר, לאור הקריר של יבנה. הם צעדו בקבוצה גדולה, חולפים במהירות ברחובות העיר וסורקים בעיניהם כל פנה וכל מחבוא אפשרי. יבנה לא היתה גדולה כירושלים, אך כעבר שעה של הליכה מאמצת עדין לא הגיעו למחציתה.

"אני מציע שנתחזה לשני מחנות", אמר בניהו. "גדעון בחבורה אחת

ומונבז בחבורה שניה, יען מכירים הם היטב בטביעת עינם את האיש אשר אנחנו מחפשים, וכך נסים במחצית הזמן!". זה היה רעיון נבון. מונבז התקדם מינה עם חבורתו, וגדעון וחבורתו שמאלה.

קבוצת מונבז סימה ראשונה, והגיעה עד פאתי העיר, אל מקום החרפה, כשהם שמחים ומשכנעים כי האיש אכן נטש את יבנה.

"ואולי השאיר משהו בחרפתו?", העלה מישוהו רעיון. "הכה נגש ונראה".

מונבז פתח את הדלת לרוחה ומפיו נתמלטה צעקת פחדים... יוליוס שכב שם, ישן על הרצפה ונוחר בעז.

המשך יבוא

דבר התורה שלי

מהגלות צומחת הגאלה

אחרי שיוסף גלה לאחיו שהוא אחיהם האובד, הזמין את אביו, יעקב, לרדת למצרים ולגור לידו. יעקב אבינו צא לדרך, אבל הצטער על שהוא נאלץ לרדת מארץ ישראל.

התורה מספרת שכאשר יצא למסע והגיע לבאר שבע, הקריב קרבנות לאלוקים. התורה מתארת זאת כך: "ויזבח זבחים לאלהי אביו יצחק".

המלים "לאלהי אביו יצחק" רומזות שיעקב אבינו הצטער על שאינו יכול לעבד את הקדוש ברוך הוא כמו יצחק אביו, שלא יצא מארץ ישראל כל ימיו.

בירידה מארץ ישראל למצרים החלה הגלות הארפה, עם כל הסבל של בני ישראל בשעבוד הקשה והמר במצרים.

אבל הקדוש ברוך הוא עודד את יעקב אבינו ואמר לו: "אל תירא מרדה מצרימה, כי לגוי גדול אשימך שם".

מדוע באמת היה יעקב צריך לרדת למצרים? הלא יוסף היה יכול לשלח לו מזון לארץ ישראל? על כך באה התשובה: "כי לגוי גדול אשימך שם". דוקא שם, במצרים, תהיה ליעקב אבינו עליה גדולה, והוא יהפך לעם גדול.

זה דומה לאפן שבו מפיקים שמן מזיתים. בתוך פרי הזית יש שמן, אבל כדי להוציא אותו מהזית צריך לכתש את הזית, ללחץ עליו ולמעה אותו. חקמינו זכרונם לברכה אמרו: "כשם שהזית אינו מוציא שמנו אלא על ידי כתישה, אף ישראל כך".

הזית הוא פרי מר, ואולם באמצעות השמן שלו מדיקים גרות שמאירים את כל הסביבה. כך גם בני ישראל – יש בהם אוצרות גדולים, שכדי למצא אותם צריך לחפור ולהתאמץ.

לא רק הגלות של יעקב במצרים, אלא גם הגלות הנוכחית היא כמו 'כתישה'. הסבל, הצרות והצער של בני ישראל אינם נעימים כלל, אבל בגלות מתגלים אצל היהודי כוחות אדירים, ובזכותם תבוא הגאלה האמתית והשלמה בקרוב ממש.

(על פי תורת מנחם, כרך טז, עמ' 13)

התלמידים. "תבין, בניהו", נסה מונבז להרגיע: "אתה לא ידעת, אבל הספסל הזה חסם את הדלת בפני הקצין הרומאי הוא, שבא אתמול ודבר אתנו בשפת חלקות, ואף הצליח למשוך אותנו לבוא עמו אל החרפה הישנה. ברגע האחרון נצלנו וכלאנו אותו שם, בעזרת הספסל".

פניו של בניהו הפיקו צער עמוק. "ואנכי לא ידעתי", מלמל בצער. "לעשות מצוה נתכונתי... רגע, אם כן, יתכן כי הרומאי הלז נמצא ברגע בדרכו הנה, לשוב ולצוד את נפשכם!". גדעון ומונבז הנהנו בראשם בפנים חורות. בניהו זקר את קומתו: "חברים, הנה אני עשיתי הטעות הזאת; עזרו נא לי לתקנה – איש מאתנו לא יעזב לנפשם את גדעון ומונבז! הרומאי לא יעז להתנפל אליהם אם יהיו מלוים בחבורה גדולה. התסכסכו?". וכל הנצרים קראו בקול: "הן! לו יהי כדברך".

מה רבו מעשיה' ה'

לא ג'ירף ולא זברה

החוקרים שסירו בשמורת חיות הבר שבמדינת קונגו הביטו מבעד למשקפת ושפשפו את עיניהם בתדהמה. מהו בעל-החיים הזה? ג'ירף, בגלל הצנאר הארוך? אולי זברה, בזכות הגוון המפוספס של רגליו?

מה שבטוח, שגם האוקפי, שהתגלה לפני כמאה שנה, היה מבהל מהיצורים על שתים שהופיעו מולו. מעודו לא ראה בני-אדם. הוא יצור זהיר וחמקמק, וגמון בחושי ריח ושמיעה מצוינים, שמדווחים לו על כל דבר חשוד בסביבה.

האוקפי, שמכנה גם ג'ירף היער, הוא מפריס פרסה ומעלה גרה, ועל פן הוא כשר למאכל. בעולם חיים רק כעשרים וחמשה אלף פרטים של אוקפי, והוא בעל-חיים מוגן הנתון בסכנת הכחדה.

רב חייו האוקפי מתבודד ומתרחק מחברת בעלי-חיים אחרים. הוא חי בתווך הצמחייה, ואוכל בכל יום כמעט שלוש קילוגרמים של עשב. הוא זקוק לכמויות הגדולות האלה, משום שהוא שוקל עד שלוש מאות וחמשים קילוגרמים.

יש לו זכרון טוב, וגוריו חכמים דים כדי ללמד מאמם איך למצא מזון ואיך להזהר מסכנות. יש לו קול נמוך מאוד, שבאמצעותו הוא מעביר מסרים לאחרים. כאשר האוקפי מריח סכנה מתקרבת, יפתח בדהירה במהירות 60 קילומטרים לשעה. האוקפי מתחיל ללכת שעה לאחר לידתו. גבהו של אוקפי בוגר מגיע לשני מטרים, והוא ידלג בקפיצות שמגיעות לגובה שני מטרים אל תוך סבך היער. שם, העצים האהובים עליו יסתירו אותו ויסוו את קיומו מעיני הנמר האפריקאי או חתול אחר.

מי יודע אילו עוד בעלי-חיים קמים בעולמו המפלא של הבורא, ועדין לא נתגלו?

4

מאת: דניאל גורדון

הקופא לאבד

איור: מרדכי אייזנשטט

תקציר: אחרי שובו הביתה, רעיתו של אברהם מגישה לו פירק ירקות מהביל ומשתפת אותו בהרגשתה הקשה, על חיי הדלות והעני של אברהם מבין אל לבו, אך שוכח על כל הטוב שיש בחיים.

באותם רגעים שבהם אברהם הירקן שרת את לקוחותיו באופנה והתעניין בשלומם, סיע לעניים ואביונים, וחזק וחבק באהבה את הזקנים לבן – באו פלאבי השרת לפני הקדוש-ברוך-הוא ובקשו מבית הדין של פעלה לתת לאברהם שקר על מצותיו.

בית הדין קבל את הפלגת הפלאבי והחלט שאברהם יזכה לעשר וכבוד עוד בחייו, כראוי ליהודי צדיק ובעל מידות טובות, המטיב עם הגריות.

אפילו השלשן, שתמיד חפץ להציק ולהרע, נאלם דם ונאלץ באין ברירה להסכים.

למרות זאת החל השלשן לשוות בפחשנותו תבנית ערמומית. קל לעניים ופשוטי העם לנהל בצדקות, חשב, אך מה יקרה לאברהם כאשר יהיה עשיר ומבדד, האם גם אז ידקדק במצוות? החליט השלשן להיטותן בסבלנות...

הפשוט: יבוא

מי שמברך ברכה אינו אומר 'אמן' אחרי הברכה שהוא עצמו אמר. רק בברכת 'ובנה ירושלים' שבברכת המזון אומר גם המברך 'אמן', כדי להפריד בין הברכות שהן מהתורה לברכה הרביעית, שהיא מדברנו.

הלכה בשבוע

שלהם, כפשוטו ממש. הם התבטאו שוב ושוב שבלחימה עשו הכול והקריבו הכול כדי לשמור על ארץ ישראל. זו ערבות הדדית שאי אפשר לתאר כלל.

תגובות. בסיום כל מסלול אנחנו מקבלים ים של תגובות מהלוחמים. הם מדברים על התכנית כעל הדבר הטוב שקרה להם אחרי הלחימה, שהחזיר להם את היכולת להרגיש טוב, לשאוף לעתיד. הם מספרים על הסקרנות שחזרה אליהם, על התשוקה לחיים שהתעוררה בהם. אחרי ארבעה ימים בתכנית אמר לי לוחם שזה לילה ראשון שישן ברצף בעשרת החודשים האחרונים. הוא פשוט בא לומר לי תודה ונתן לי חיבוק.

מודל לחיקוי. בעקבות הצלחת התכנית במקום השליחות שלנו יצרנו קשר עם בתי חב"ד רבים ברחבי העולם, שיעתיקו את התכנית שבנינו. כ-300 אלף חיילים נלחמו בחזיתות בדרום ובצפון בשנה האחרונה, ולפחות שליש מהם ייצאו לטיולים בחו"ל. במקום שרבים מהם ימצאו את עצמם אבודים נפשית בטויל הממושך, נושית להם יד וניתן להם את העזרה החשובה כל-כך. ללוחמים האלה מגיע הטוב ביותר אחרי כל מה שעשו למעננו.

פעילויות שנועדו לריפוי הצלקות והכאב. הלוחמים בתכנית החדשה בפנמה

משתחררים מהסיוטים בטבע הפראי

בעיירה פסטורלית בפלאיה וינאו שבפנמה מופעלת תכנית מיוחדת בעבור לוחמים שחוו טראומות במלחמה בעזה ובלבנון. דווקא שם הם מצליחים לרפא את הצלקות, בתכנית שבנה בעבורם בית חב"ד

"הסקרנות שחזרה, התשוקה לחיים שהתעוררה". הרב קליין

שמקצתם היו שרויים במצב נפשי קשה, אחרי שאיבדו חברים ונחשפו לזוועות. ראינו צעירים שבורים והרגשנו שתפקידנו ליצור בעבורם תכנית שתסייע להם בריפוי.

טיפול. רבים בקהילה שלנו הם מנטורים ומטפלים. המקום שלנו, שכולו טבע, מאפשר תנאים אידיאליים לטיפול. המטפלים הם ישראלים, שמבנים את השפה ואת המנטליות, ובעיקר רוחשים כבוד ללוחמים הגיבורים. הרכבנו צוות שכולו מבוסס על חברי הקהילה, לצד מומחים שהבאנו במיוחד מהארץ. רעיתי מופקדת על התפריט ועל כל הצד הלוגיסטי.

ריפוי. התכנית שלנו כוללת מעגלי שיח ומגוון פעילויות שנועדו לריפוי הצלקות והכאב. המשתתפים פותחים את הלב ומאפשרים את תהליך הריפוי. זה תהליך הכרחי כדי להמשיך לשמור על תפקוד שפוי. כל מסלול כזה נמשך שבוע ימים, ובסך הכול עברו אצלנו עד כה כמאה לוחמים. זו זכות שלנו לדאוג ללוחמים, שעכשיו זקוקים לנו.

מסירת נפש. בחודשים שבהם אנחנו מפעילים את התכנית נחשפתי למעט מהחוויית של הלוחמים, והדבר המרכזי שתפס אותי הוא מסירת הנפש

תעודת זהות. הרב יריב קליין (34),

יליד דרום-אפריקה, שליח חב"ד בעיירת הנופש פלאיה וינאו שבפנמה. נולד להורים מסורתיים, שהתקברו לחיי תורה ומצוות דרך שלוחי חב"ד במדינתם. בגיל שמונה עלה לארץ, ועבר את מסלול הלימוד במוסדות חב"ד.

פלאיה וינאו. לאחר שקיבלתי תעודת הסמכה לרבנות וזכיתי להקים בית בישראל, רצינו לפתוח בית חב"ד לישראלים. בהשגחה פרטית קיבלנו הצעת שליחות לפלאיה וינאו. זה מקום שהקימו ישראלים לפני כחמש עשרה שנה, וכיום יש כאן קהילה חמה של 250 משפחות יהודיות, ולהן קרוב לארבעים ילדים. באישור השליח הראשי של חב"ד בפנמה הקמנו כאן בית חב"ד.

לעצור ולחזור. זמן קצר אחרי שהתקבלו כאן הדיווחים הקשים על הטבח הנורא, ישראלים רבים, שהיו באמצע הטיול שלהם, התלבטו אם להישאר או לחזור. הכול היה מבולבל מאוד. עמדנו לשירותם בכל עניין, בעידוד, בעזרה ובהכוונה. רבים מהם החליטו לעצור הכול ולחזור לארץ, להתגייס למילואים ולהילחם במפלצות הרוע.

טראומה. רבים מהצעירים שהשתחררו מהשירות, ביקשו להמשיך כאן את הטיול, עם חברים שהכירו בלחימה בעזה. התברר

הרשת המשתלמת בישראל עם

כשרזיזות
מהזדרזות

הרשת הטובה בישראל לשיעור מנהלים

מחשבי השוק
מבצעים בכל מחיר

מחשבי השוק
מבצעים בכל מחיר